



WOORDJE VAN DE VOORZITSTER

Stilaan hebben wij onze wintertruitjes kunnen inwisselen voor fleurige zomerkledij, zodat wij uitkijken naar een deugddoende vakantie.

Voor het zover is viel er nog één en ander te doen.

Voor de studerende jongeren was er de blokperiode in het zweet des aanschijns, want ouders hopen op de beste schoolresultaten van hun kinderen.

En de werkenden voelen de werkdruk van hun werkgever.

Helaas moet een mens veel presteren voor hij van rust en een deugddoende vakantie mag genieten.

Is het niet heerlijk om bij een zomerweertje stresserende zorgen weg te dromen...

De mensen uit de derde wereld hebben die luie problemen niet, hun leven is onmenselijker, zonder veel hoop op verbetering...

Wij wat minder.... Zij wat meer ...!

Laat ons dus maar niet te vlug oordelen over hen, want ook zij hebben hun gevoelens, en willen zeker ook wel een betere levenswijze !

Iedere keer wanneer ik tussen hen verblijf, zie ik hoe 's morgens kinderen naar de school stappen, met een lege waterbidon om die na de schooltijd gevuld op hun wankel hoofdje mee naar huis te dragen. En hier bij ons gaat men naar de school met een MP3-speler in de oren !

Zijn we hier echt gelukkiger en meer tevreden ???

Beste mensen tijdens mijn reis maart - april van dit jaar zag ik in Rwanda dat de hoofdstad Kigali weer opbloeit. Nieuwe, grote appartementsgebouwen ten alle kanten, helaas niet bestemd voor de arme bevolking.

Op de straat veel minder bedelhandjes, niemand nog op blote voeten, plasticen tasjes zijn vervangen door bruine papieren zakken.

De grote winkelstraat is overbevolkt en, een beetje zoals bij ons, een groot shoppingcenter met blinkende vloeren en schitterende spiegels.

Zelfs boetiekwinkels met de mooiste en moderne kleding.

Ja, de hoofdstad leeft op en is eigenlijk onkenbaar geworden in een korte periode.

Even buiten de hoofdstad is er het verval, de arme wijken, met in het regenseizoen de slijkerige kleine wegeltjes, prutserige huisjes op een hoopje, waarschijnlijk om grond te besparen. Ze zijn opgetrokken met fluitmaterialen. Het is onvoorstelbaar om daarin met een gezin te moeten wonen.

In deze streken leeft de bevolking aan de rand van het bestaan; de gevolgen van de burgeroorlog zijn nog steeds zichtbaar.

Hoe deze mensen de energie blijven opbrengen om in deze erbarmelijke omstandigheden te overleven is nieuwsoverstijgend.

Zo vertelde men mij “ ze leven tussen zonsopgang en zonsondergang, op hun eigen manier, zonder haast, op tijd komen zal men ze nooit kunnen leren.”

Dat zit ingebakken in hun cultuur, onze adoptieouders weten dat bij ondervinding.

Na een inlevingstijd is het goed om u gewoon daar bij neer te leggen, in het leven zijn er belangrijkere dingen om zich druk over te maken.

Beste families, ik hoop voor u allen dat u een deugddoende en ontspannende vakantie mag hebben.

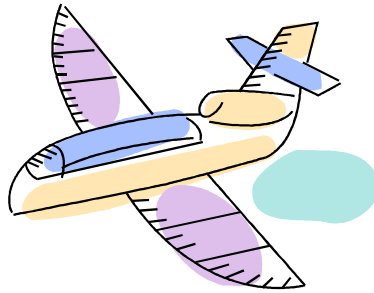
Mocht het zijn dat je een dag zonder doel hebt, in de Heidestraat 17 te Oud-Turnhout ben je altijd welkom bij een tasje koffie, een versnapering en een gezellige babbel. Ook dat is genieten !!!

Verder leest u in het krantje mijn ervaringen van de reis in de maanden maart-april 2008 met 8 van onze adoptiekinderen.

Uw voorzitter

Imelda





Ervaringen Rwanda-reis maart/april 2008 Met 8 geadopteerde jongeren

Na heel wat telefoontjes en vragen wanneer de volgende reis naar Rwanda zou zijn, hebben wij de paasvakantie genomen voor de sturende jongeren. Contacten met reisbureaus betreffende de prijs van de vliegtuigtickets, de nodige inenting, aanvraag buitenlandse paspoorten enz...

Eénmaal al deze formaliteiten vervuld, werden de visa aangevraagd. Een afspraak maken voor de eerste kennismaking en om verdere informatie en inlichtingen te geven. Daarna was het duidelijk, we waren met een toffe groep.

's Morgens, 20 maart om 8 u stonden wij, zoals altijd, met overtollige kilo's en met de nodige spanning te wachten.

Met gepaste palavers en nodige kennis lukte het ons toch weer.

Onze vlucht was om 10.40 u en zou na vele uurtjes vliegen onze jongeren naar hun geboorteland brengen. In het vliegtuig kwamen wij in contact met een Belgische dame en haar twee dochters. Zij gingen naar het huwelijksfeest van de oudste dochter die er huwde met een Rwandees. Zij nodigde ons uit om naar het feest te komen.

In Kigali werden wij 's avonds opgewacht door de zusters, die ons naar de verblijfplaats brachten.

In de vlieghaven stapelden wij onze bagage. De zusters moeten gedacht hebben dat wij niet meer zouden teruggaan !

Eens op onze bestemming werden de kamers toegewezen. Iedereen sleurde zijn kilo's naar binnen. Na een klein, welgekomen, avondmaal en nog een babbeltje trok ieder naar zijn bedje.

's Morgens was iedereen al vroeg op en Stef ging op zoek naar een autobus met een vaste chauffeur voor de komende dagen.

In Kigali begon onze eerste zoektocht en we ondervonden dat het niet gemakkelijk zou zijn. We werden van hier naar daar gestuurd. Door dat alles was het vreemd rustig in de bus, iedereen stond onder spanning voor wat hen nog te wachten stond.

En, opeens, door de hulp van anderen, vernamen wij waar wij onze eerste familie zouden vinden. In een zeer arme buurt, via modderige wegeltjes, konden moeder en kind, na vele jaren, elkaar terug in de armen nemen..... Minuten lang.....

Dat zijn de schone momenten waarvoor men werkt. De emoties doen alle inspanningen vergeten. De gevoelens van moeder en kind zijn vooral iets heel persoonlijks. De moeder herinnert zich het beeld van haar kind zoals het bij haar jaren geleden is vertrokken, terwijl het kind haar alleen maar kent van op de foto.

Dat geeft tussen deze twee mensen een vloed van emoties.

Onze groep hield zich telkens op afstand, momenten als deze zijn intiem. Telkens treft het mij enorm, het zijn moeilijke momenten... Heb ik een fout begaan om mij in te zetten voor deze adopties ???

Soms bekruipt deze vraag mijn gemoed.

Voor deze moeders is het pijnlijk geweest hun kind aan opvoeders in een ver land te geven. Maar dan zie je rond u al die armoede...bouwvallige, kleine huisjes, dicht op mekaar op een modderige plek. Je ziet de achtergebleven broertjes en zusjes, onderkomen en mager, die met grote oogjes toekijken hoe hun moeder die onbekende hartstochtelijk vasthoudt. Je ziet de dankbaarheid van de Rwandese moeder en familie.

Stilaan krijg je dan een beter gevoel, want hun zoon of dochter heeft het geluk gekregen in betere omstandigheden te mogen leven met uitzicht op een betere toekomst.

Bij onze toekijkende jongeren moet er toch heel wat omgaan... zou het weerzien ook voor hen zó worden ??

De emoties moesten nog wat uitgesteld worden, want een dag later reden wij met onze bus naar het huwelijksfeest.

Het was Rwanda op zijn best, de inlandse kleding schitterde.

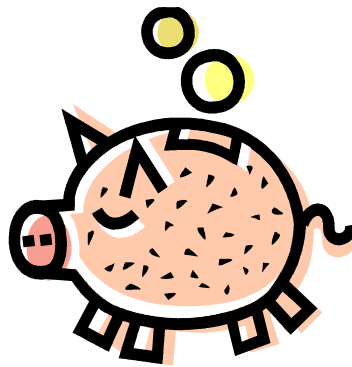
Onder een grote hangar met stoelen en banken was een groot deel van het dorp aanwezig. En tot onze verbazing moesten wij plaats nemen op de eerste rij met alle achting omhangen. De uren van de ceremonie verveelde geen enkel moment. Dansgroepen, tam-tams- spelers... de nodige verhalen rond bruid en bruidegom, het was een genieten van begin tot het einde.

De blanke moeder van de bruid veegde haar traantjes. Haar dochter had haar plaatsje hier in Rwanda gevonden.

We werden allen nog uitgenodigd voor de maaltijd.

Na het uitwisselen van gelukwensen en dank, reden wij met een goed humeur terug naar onze verblijfplaats.

Het vervolg leest u in het volgende krantje !



FINANCIËLE ADOPTIE

Op de volgende bladzijden vindt u de gegevens van twee meisjes die door zuster Michèle werden voorgesteld met de vraag voor een financiële adoptie.

Kort vertaald :

IBYISHATSE Marie-Grâce : geboren in 1987

De vader heeft het gezin verlaten en hij helpt zijn dochter niet verder.

De moeder heeft een fysieke handicap en leeft in moeilijke omstandigheden.

De studies lopen hierdoor moeilijk en niemand van de familie heeft kunnen studeren.

Ondanks de familiale en financiële problemen spant ze zich in en was 4^e van de klas van 45 leerlingen met 72% tijdens de 1^e trimester.

WIE WIL Marie Grâce helpen ?

UMUHOZA Solange

Zij komt uit een familie met 9 kinderen. Enkelen hebben lager onderwijs gevolgd, de overige hebben niet kunnen studeren. De vader is om ongekende redenen verdwenen en Solange bleef achter met moeder die een chronische ziekte heeft.

Ook voor haar is het moeilijk studeren in deze omstandigheden maar zij was de 1^e trimester 6^e van 45 leerlingen

WIE WIL Solange helpen ?

**Wij zullen informeren naar de prijs van een volledig schooljaar.
Voor deze steun kunnen wij een fiscaal attest afleveren.**

LIDGELD 2008 VERGETEN ???

Uw lidgeld vergeten te storten ???

Het kan nog, want via ons krantje verneemt u alles over onze vereniging !

JAARLIJKS LIDGELD : 20 €

Rekeningnummer ZONDER GRENZEN 787-5300898-05



INNIGE DEELNEMING

**Bij het overlijden van Harry A. Elzendoorn op 14 april j.l.
Vader van Lucy Elzendoorn, grootvader van Riziki en Rakama Gyselinck**



**PROFICIAT aan de gelukkige ouders van ELIZE, geboren op 15 mei 2008.
Dochtertje van Sarah Verachtert en Tim Verleysen**



**WIE HELPT ER MEE OM KINDEREN MET EEN SPIERZIEKTE EEN
TOEKOMST TE GEVEN ?**

**Tijdens ons verblijf bij de zusters in Kigali vertelde ik over onze werking
en projecten.**

De zusters deden een verhaal over een Rwandees gezin waar de kinderen een spierverlamming hadden?

Bijgevoegd kan u het hele verhaal lezen.

Dit gezin kunnen wij helpen als wij allen een kleine bijdrage storten om de nodige 1000 Euro's bijeen te krijgen en alzo deze kinderen een toekomst geven !

Enkele euro's op de rekening van URUKUNDO 833-3867130-95 met de Vermelding " bouwproject "



WAARVOOR ZIJN DE GIFTEN EN SCHENKINGEN VAN URUKUNDO EN ZONDER GRENZEN GEBRUIKT ?

De giften zijn meegenomen in maart/april om ze ter plaatse te overhandigen voor onze projecten en voor steun en hulp.

- **Gift van de gemeente Oud-Turnhout
1378 € is geschonken aan het ouderlingen tehuis HOME ST.ALOYS
in
TUMBA**

Zij zullen gebruikt worden voor het aanleggen van een moestuin en de aankoop van de nodige materialen en benodigdheden

Gift aan de school KANSI

1410 € geschonken en bekomen door een activiteit te organiseren voor de school in Kansi, voor de straat- en weeskinderen de gelegenheid te geven om naar school te gaan.

Gift voor het naaiatelier

1100 € om de ziekteverzekering te betalen voor de weduwen en weesmeisjes die er werken.

Gift aan het weeshuis Noël-Nyundo

1750 € waar we persoonlijk 500 kg bloem en melkpoeder voor zijn gaan kopen, gezien dit het hoogstnodige was.

Gift 200 € voor de aankoop van medicatie voor een zieke moeder en voor de betaling van de studie van haar zoon.

Gift van een school - een vereniging en van leden uit onze organisatie: Werd geschonken aan de zusters die ons over de bestemming zouden inlichten.

De gelden die door onze adoptiefamilies zijn meegegeven, en bestemd waren om hun families in Rwanda te helpen zijn aan onze contactpersoon overhandigd. Deze zorgt ervoor de families maandelijks wat geld mogen afhalen.

Beste mensen, zo ziet u hoe URUKUNDO en ZONDER GRENZEN de gestorte gelden en steun op een eerlijke manier verdelen en bezorgen, zodat wij fier kunnen zijn voor de geleverde hulp.

DA NK AAN U ALLEN

